

Arrest

nr. 70 766 van 28 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van het bevel van 1 juli 2011 om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 1 juli 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, dient op 8 juni 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 31 augustus 2009, 10 november 2009, 12 maart 2010, 2 april 2010 en op onbekende datum dient verzoekster aanvullingen in.

Op 16 maart 2011 en op 16 mei 2011 geeft de arts-attaché zijn advies aangaande de gezondheidsproblemen van verzoekster.

Op 24 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 27 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing vervangt de beslissing van 24 maart 2011 en is de eerste bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08/06/2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

M., A. (R.R.: 664052400130)

nationaliteit: Armenië (Rep.)

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

De aangehaalde medische problematiek wordt niet aanvaard als grond tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Op basis van de beschikbare medische gegevens stelt de arts-attaché (zie bijgevoegd medisch verslag van 16/05/2011 in bijgevoegde gesloten omslag) dat de aangehaalde medische aandoening, hoewel deze beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst aangezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst, met name Armenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. Betrokkene kan ook reizen en er is geen strikte noodzaak tot mantelzorg

Aangezien behandeling en opvolging voor de aandoening beschikbaar is, stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen. Uit informatie waarover DVZ beschikt (zie rapport Caritas: Country Sheet Armenia, januari 2010. Zie ook administratief dossier) blijkt dat de gespecialiseerde zorgen in Armenië gratis zijn op voorschrift van de huisarts. Dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene opgenomen is op de lijst voor gratis zorgen.

Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen

Wat betreft de mantelzorg die bij betrokkene aangewezen is om therapietrouw te ondersteunen. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië— het land waar zij tenslotte ruim 45 jaar verbleef— geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. Uit het medisch advies van de controlearts blijkt niet dat betrokkene arbeidsongeschikt is, zij kan dus instaan voor de kosten van de eventuele opvolging of de eventuele kost van medicijnen.

Bovendien zijn er in Armenië verschillende ngo's actief die kwetsbaren en ook personen die lijden aan de ziekte waaraan betrokkene lijdt, helpen. Zo is er het dagcentrum en de ondersteunde accommodatie van Mental health Foundation of Armenia. Het doel is de integratie van mensen met bepaalde medische problemen in de maatschappij. Er is therapie en het heeft een breed sociaal programma.

Verder is er nog Mission Armenia, een ngo die de kwetsbaren van de maatschappij ondersteunt. Mission Armenia doet ook aan thuisverpleging³ en het Stress Center in Erevan⁴ (op 67 km van

betrokkenes geboorteplaats Armavir) tenslotte doet aan out-patiënt begeleiding van mensen met bepaalde medische problemen (waaraan ook betrokkene lijdt).

Uit al deze gegevens kunnen we concluderen dat de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn, en dat betrokkene alsmede de nodige steun en mantelzorg kan verkrijgen.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)."

Op 1 juli 2011 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7 , alinea 1, 1° van de Wet van 15 december). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

(...)."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster geen ernstig middel aanvoert en niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt? zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"A. Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van een administratieve bestuurshandeling. Schending van artikel 3 van de wet —schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster is van mening dat de motivering in de bestreden beslissing absoluut niet klaar en duidelijk is.

Eenzijds wordt er op de eerste bladzijde van de bestreden beslissing in de vierde paragraaf gesteld dat de arts-attaché van mening is dat de medische aandoening beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt.

Anderzijds vermeldt de bestreden beslissing op de tweede bladzijde in de vierde paragraaf:

"Derhalve

1° blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit

2° blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijk of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft."

De eerste regel van deze vaststelling is volledig in tegenspraak met de vaststelling van de arts-attaché op de eerste bladzijde van de bestreden beslissing.

De tweede regel is volledig onduidelijk vermits er geschreven staat dat verzoekster geen reëel risico lijdt als er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

MET BETREKKING TOT DE SCHORSING VAN HET BEVEL

Vermits uit de beslissing d.d. 27.5.2011 van DVZ (betekend op 1 juli 2011) blijkt dat verzoekster lijdt aan medische aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, vordert verzoekster de schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wanneer verzoekster verplicht zou worden om het grondgebied te verlaten zal zij geen beroep kunnen doen op medische verzorging of zal minstens de verzorging die zij op dit ogenblik geniet voor een onbepaalde periode stopgezet worden.

Verzoekster kan verder niet akkoord gaan met de vaststelling in de beslissing van 27.5.2011 dat er toegankelijkheid is tot de medische zorgen en dat de medicatie in Armenië voor de sociale zwakkere groepen gratis is.

Uit een studie die gepubliceerd werd in 2006 van het "European Observatory on health Systems and Policies" blijkt dat de hulp voor geestelijke gezondheidszorg in Armenië zo goed als onbestaande is.

Er mag niet voorbijgegaan worden aan het feit dat de gezondheidszorg in Armenië op papier misschien gratis voor bepaalde sociale groepen maar dit in de praktijk van het dagelijkse leven zeker niet het geval is en dat er voor iedere medische consultatie of behandeling of voor het aankopen van medicatie moet betaald worden en dat de betaling van deze zorgen of medicatie relatief hoger is dan in België. De betalingen die moeten gebeuren voor medicatie en medische verzorging zijn vergelijkbaar met de kosten die in België moeten betaald worden, maar het gemiddelde inkomen van de gewone Armeniër bedraagt 50 tot 80 € per maand.

De schorsing van het bevel dringt zich dan ook op."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek.

De verwerende partij laat tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoeker onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij repliceert dan ook slechts in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding maakt van het feit dat de aandoening, hoewel ze beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit indien ze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, toch geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst omdat deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst. De verwerende partij voegt hieraan toe dat er terdege onderzoek werd gevoerd naar de ernst van de aandoening en de mogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst, alsook naar de financiële toegankelijkheid van de zorgen.

Verzoeksters lezing van de motieven berust op een verkeerde interpretatie. De bestreden beslissing werd ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven omkleed, deze motieven ondersteunen de beslissing inhoudelijk. Verzoeksters loutere beweringen kunnen niet worden aangenomen.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde medische problematiek niet aanvaard wordt als grond tot het bekomen van een

verblijfsmachtiging. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.3. Verzoekster voert aan dat de motivering niet klaar en duidelijk is en dat ze een tegenstrijdigheid bevat waar er enerzijds erkend wordt dat verzoekster lijdt aan een ernstige aandoening en anderzijds gesteld wordt dat ze niet lijdt aan een ernstige aandoening.

De Raad merkt op dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer nagaat of de vreemdeling lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer dit nagaat in het licht van de al dan niet aanwezigheid van een adequate behandeling in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling verblijft.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer *in casu* oordeelde dat voor de aandoening van verzoekster een behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië en dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft geoordeeld dat de benodigde medische zorgen toegankelijk zijn voor verzoekster. In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat verzoekster, ook al lijdt zij aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit, niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, omdat er *in casu* voor verzoeksters aandoening een behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië, die toegankelijk zijn voor verzoekster. Er kan niet worden aangenomen dat de bestreden beslissing op dit punt tegenstrijdig is.

3.3.4. Verzoekster voert tevens aan dat haar behandeling zal worden stopgezet indien zij België moet verlaten. Tevens stelt ze niet akkoord te gaan met de vaststelling dat de medische zorgen toegankelijk zijn en dat de medicatie voor sociaal zwakkere groepen gratis is. Ze verwijst hiervoor naar een studie van het “*European Observatory on Health Systems and Policies*” van 2006 en naar de praktijk dat er in Armenië voor elke behandeling of voor medicatie verhoudingsgewijs veel moet worden betaald.

Inzake de beschikbaarheid van de behandeling en opvolging van de aandoening wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Op basis van de beschikbare medische gegevens stelt de arts-attaché (zie bijgevoegd medisch verslag van 16/05/2011 in bijgevoegde gesloten omslag) dat de aangehaalde medische aandoening, hoewel deze beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst aangezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst, met name Armenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. Betrokkene kan ook reizen en er is geen strikte noodzaak tot mantelzorg.”

Inzake de toegankelijkheid van de medische zorgen in Armenië wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Aangezien behandeling en opvolging voor de aandoening beschikbaar is, stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen. Uit informatie waarover DVZ beschikt (zie rapport Caritas: Country Sheet Armenia, januari 2010. Zie ook administratief dossier) blijkt dat de gespecialiseerde zorgen in Armenië gratis zijn op voorschrift van de huisarts. Dat in Armenië geen systeem van sociale

zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene opgenomen is op de lijst voor gratis zorgen.”

en

“Wat betreft de mantelzorg die bij betrokkene aangewezen is om therapietrouw te ondersteunen. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië– het land waar zij tenslotte ruim 45 jaar verbleef– geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. Uit het medisch advies van de controlearts blijkt niet dat betrokkene arbeidsongeschikt is, zij kan dus instaan voor de kosten van de eventuele opvolging of de eventuele kost van medicijnen.

Bovendien zijn er in Armenië verschillende ngo's actief die kwetsbaren en ook personen die lijden aan de ziekte waaraan betrokkene lijdt, helpen. Zo is er het dagcentrum en de ondersteunde accommodatie van Mental health Foundation of Armenia. Het doel is de integratie van mensen met bepaalde medische problemen in de maatschappij. Er is therapie en het heeft een breed sociaal programma.

Verder is er nog Mission Armenia, een ngo die de kwetsbaren van de maatschappij ondersteunt. Mission Armenia doet ook aan thuisverpleging en het Stress Center in Erevan (op 67 km van betrokkenes geboorteplaats Armavir) tenslotte doet aan out-patiënt begeleiding van mensen met bepaalde medische problemen (waaraan ook betrokkene lijdt).

Uit al deze gegevens kunnen we concluderen dat de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn, en dat betrokkene alsmede de nodige steun en mantelzorg kan verkrijgen.”

Tevens wordt in de bestreden beslissing gewezen op de hulp die verzoekster zou kunnen krijgen van de IOM bij een terugkeer naar Armenië.

Om aan te tonen dat de medische zorgen voor verzoekster beschikbaar zijn in Armenië, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar “Country Sheet Armenia” van Caritas van januari 2010, naar de website van het Mental Health Foundation of Armenia, Day Center, geraadpleegd op 27 mei 2011, naar de website van Mission Armenia, Programs, Activities, geraadpleegd op 27 mei 2011, naar de website van het Stress Center in Yerevan, geraadpleegd op 27 mei 2011.

De loutere opmerking van verzoekster dat zij niet akkoord gaat met de vaststelling dat de medische zorgen toegankelijk zijn en dat de medicatie voor sociaal zwakkere groepen gratis is en haar verwijzing naar een studie van het “European Observatory on Health Systems and Policies” van 2006 en naar de praktijk dat er in Armenië voor elke behandeling of voor medicatie verhoudingsgewijs veel moet worden betaald, kunnen geen afbreuk doen aan de uitgebreide motieven in dit verband in de bestreden beslissing. De informatie waarop wordt gesteund in de bestreden beslissing dateert van meer recente datum dan de studie waarnaar verzoekster verwijst en waarvan zij nalaat de actualiteitswaarde te verduidelijken. Loutere beweringen doen evenmin afbreuk aan deze recente informatie.

Waar verzoekster aanvoert dat haar behandeling zal worden stopgezet als zij België zou verlaten, herhaalt de Raad dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat de aandoening van verzoekster behandelbaar is in Armenië en dat de medische zorgen toegankelijk zijn voor haar. Tevens wordt verwezen naar de aanwezigheid van NGO's in Armenië, die verzoekster zouden kunnen bijstaan en naar het feit dat niet is aangetoond dat verzoekster niet zou kunnen werken.

De motieven van de bestreden beslissing steunen op de stukken van het administratief dossier en zijn niet kennelijk onredelijk. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET